

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
65/19. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2019. május 21.

A C-235/17. sz. ügyben hozott ítélet
Bizottság kontra Magyarország

Magyarország a területén fekvő mezőgazdasági földterületeken közvetlenül vagy közvetetten más tagállambeli állampolgárok javára fennálló haszonélvezeti jogok megszüntetésével nem teljesítette a tőke szabad mozgásának elvéből és a Chartában biztosított tulajdonhoz való jogból eredő kötelezettségeit

Az EUM-Szerződésben előírt alapvető szabadság korlátozásának igazolására törekvő tagállamnak ügyelnie kell a Chartában biztosított alapvető jogok tiszteletben tartására is

2013-ban Magyarország elfogadott egy szabályozást, melynek értelmében a Magyarországon fekvő mezőgazdasági területeken fennálló haszonélvezeti jogok kizárólag az érintett föld tulajdonosának közeli hozzátartozója javára alapítható vagy tartható fenn. E szabályozás, amely különösen a más tagállambeli állampolgárok helyzetét érintette, előírta, hogy a jogi személyek vagy a tulajdonossal ilyen rokoni kapcsolatban nem álló természetes személyek javára alapított haszonélvezeti jogok 2014. május 1-jén megszűnnek.

2018. március 6-i, két egyesített előzetes döntéshozatali ügyben hozott ítéletében¹ a Bíróság kimondta, hogy a szóban forgó szabályozás a tőke szabad mozgásának nem igazolt korlátozásának minősült.

A kötelezettség megállapítása iránti jelen eljárásban a Bizottság annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy Magyarország azáltal, hogy előírta a tulajdonossal közeli hozzátartozói viszonyban nem álló személyek javára alapított haszonélvezeti jogok megszüntetését, nem teljesítette a tőke szabad mozgásának elvéből és az Európai Unió Alapjogi Chartájának a tulajdonhoz való jogra vonatkozó 17. cikkéből eredő kötelezettségeit.

A mai napon hozott ítéletében a Bíróság megállapítja, hogy mivel a vitatott megszüntetés a más tagállambeli állampolgárok javára közvetlenül vagy közvetetten (valamely jogi személy révén) fennálló haszonélvezeti jogokat érinti, az a tőke szabad mozgása elvének korlátozásának minősül, melyet a jelen ügyben az arányosság elvének megfelelően nem igazolhat az a tény, hogy Magyarország a mezőgazdasági területeket az azokat megművelő személyek számára kívánja fenntartani és meg kívánja akadályozni e területek spekulatív célú megszerzését, sem a magyar jogalkotó azon feltételezett szándéka, hogy szankcionálja a devizagazdálkodásra és a mezőgazdasági területek megszerzésére vonatkozó nemzeti szabályozás megsértését, melyet állítólagosan a haszonélvezeti jogok külföldi megszerzői követtek el.

A Bíróság hangsúlyozza azt is, hogy **amikor valamely tagállam egy vagy több alapszabadság nemzeti szabályozás általi korlátozásának igazolására törekszik, e szabályozás uniós joggal való összeegyeztethetőségét mind a Szerződésben és a Bíróság ítélkezési gyakorlatában az említett alapszabadság korlátozásának igazolására előírt kivételekre, mind a Charta által biztosított alapvető jogokra tekintettel kell megvizsgálni.** Ugyanis ezen alapvető jogokat az uniós jog által szabályozott valamennyi tényállásra alkalmazni kell, így akkor is, amikor valamely tagállam a fent hivatkozott alapvető szabadságok korlátozásának általános tilalma alóli kivételt kíván érvényesíteni.

¹ 2018. március 6-i SEGRO és Horváth ítélet, [C-52/16](#) és [C-113/16](#), lásd továbbá a [25/18](#) sajtóközleményt.

E tekintetben a Bíróság megállapítja, hogy **a haszonélvezeti jogok vitatott szabályozás általi megszüntetése** a Charta értelmében vett **tulajdontól való megfosztásnak minősül**. Ezzel kapcsolatban a Bíróság szerint, noha a Charta lehetővé teszi a közérdeken alapuló ilyen megfosztást a törvényben meghatározott esetekben és feltételekkel, valamint az ezáltal elszenvedett veszteségekért kellő időben fizetett méltányos összegű kártalanítás mellett, a haszonélvezeti jogok szóban forgó megszüntetése nem felel meg e feltételeknek.

Ugyanis, noha a Magyarország által felhozott igazolások főszabály szerint ilyen közérdeknek minősülhetnek, úgy tűnik, hogy az érintett korlátozás valójában nem az e tagállam által hivatkozott célkitűzéseket követi és nem felel meg az arányosság követelményének sem. Ráadásul a vitatott szabályozás semmiféle rendelkezést nem tartalmaz a haszonélvezeti jogaikról így megfosztott jogosultak kártalanítását illetően.

Következésképpen **a vitatott szabályozásban előírt tulajdontól való megfosztást** nem igazolja közérdekű célkitűzés, és ahhoz nem kapcsolódik kellő időben fizetett méltányos összegű kártalanítást biztosító rendszer, ezért az **sérti a Chartában előírt tulajdonhoz való jogot**.

Ilyen körülmények között a Bíróság kimondja, hogy a vitatott szabályozás elfogadásával **Magyarország nem teljesítette a tőke szabad mozgásának elvéből és a Chartának a tulajdonhoz való jogra vonatkozó rendelkezéséből eredő kötelezettségeit**.

EMLÉKEZTETŐ: Az uniós jogból eredő kötelezettségeit nem teljesítő tagállam ellen irányuló kötelezettségszegési eljárást a Bizottság vagy más tagállam indíthatja meg. Ha a Bíróság megállapítja a kötelezettségszegést, az érintett tagállamnak a lehető leghamarabb teljesítenie kell az ítéletben foglaltakat. Amennyiben a Bizottság úgy ítéli meg, hogy a tagállam nem teljesítette az ítéletben foglaltakat, újabb, pénzügyi szankciók kiszabására irányuló keresetet indíthat. Mindazonáltal, amennyiben a tagállam nem tett eleget a valamely irányelv átültetésére elfogadott intézkedései Bizottságnak történő bejelentésére vonatkozó kötelezettségének, a Bíróság a Bizottság indítványa alapján már az első ítéletben szankciókat alkalmazhat.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítélet [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

Az ítélet kihirdetésekor készített képfelvételek elérhetők: „[Europe by Satellite](#)” ☐ ☎ (+32) 2 2964106